

Köszönöm

Herczeg Ágnes

A 80-as évek elején, huszonéves táj-építész hallgatóként, egy belvárosi kis lakásban tartott összejövetelre mentem, szólt valaki, hogy Joseph Beuysról lesz előadás. Sokan ültünk a földön, két karosszékből két férfi, akiket nem ismertem. Egyikük élőkről és holtakról, életről és halálról beszélt. Ő volt Makovecz Imre. Máig emlékszem mindarra, amit mondott és ahogyan mondta. Másikuk, Kálmán István Rudolf Steinerről szólt, akiről addig még nem hallottam. Joseph Beuysról nem esett szó, de ezután minden alkalommal ott kuporogtam Kádas Ági lakásán; a *Szabadság filozófiáján* dolgoztunk. Imre feladta a leckét: kívülről tanuljuk meg és mondjuk fel a két alapkérdést. Később többször mondta, hogy ma a Michael-korszak egyik legfontosabb műve; megértése alapkérdés. Azóta sok minden történt, kívül a világban és bennem, és számomra bizonyosság, hogy a mai világban legfontosabb a szabadság kérdésével dűlőre jutni. Ezzel indítottak minket útnak.

Valaki a 90-es évek elején a Kós Károly Egyesülés gálósai konferenciáján megkérdezte, hogy lesz-e még Európában háború, Imre azt felelte, nem lesz, hanem már van, ami a lelkekért folyik, és hozzátette, felkészültnek kell lenni. Akkor nem értettem, mint sok mindent, amit mondott, de elevenek maradtak kimondott gondolatai, és ma már egyre többet értek belőle.

Egy éve Szent Mihály napja előtti napokban Palermóban voltam, hajnalban indultam, hogy meglátogassam a szicíliaiak védőszentje, Szent Rozália barlangsírhátját. A város fölé emelkedő Monte Pellegrino a nyárvégi szárazságot üdítő, lágy esőben tárukkozott fel, amelyből a reggeli napfény szivárványt hívott elő. Csodálatos békesség és harmónia áradt, órákig nem tudtam elszakadni a helytől, a barlangkápolnából kilépve érkezett az üzenet, hogy Imre meghalt.

Nem voltam napi, közvetlen kapcsolatban Imrével. Ma igen. Nincs itt hely és mód arra, hogy számot vessek,

hogyminden tanítást kaptam tőle. Az egyénről, a közösségről, az örökségről, az alkotásról, a művészet lényegéről, a magasabb világok megismerésére való törekvésről, az élő hitről, a tudatos jelenlétről és a cselekvés, a megvalósítás fontosságáról, a haza tevékeny szeretetéről, a bátorságról, Szent Mihályról, hogy magunkban, magunkon kell tudni változtatni, a fényt befogadni, a sötétséget a kard élére tűzni, mert ezáltal lesz jobb a világ – életével tanított minket, az életről és a halálról.

Úgy tanított, mint egy jó apa, sokszor úgy segített, hogy nem segített, és amikor szükséges volt, biztatott. A székelyföldi kaláka-mozgalom szervezőjeként átéltem, a nehézségek láttán, amikor kellett, mindig megerősített: *Aranyom, ezt kell csinálni, ez a jövő!* Vagyis az egyén tudatossága, a másokhoz, a természeti világhoz való viszonya, ennek valósága a mindennapi életben, ez az az alkímiai folyamat, amikor a szellem behatol az anyagba, miközben átalakul mindketten, s ezen transzformáció által, a matérián keresztül nyilvánulhat meg a magasabb szellem, de ez csak akkor megy, ha minden nap ezen munkálkodunk. Szeretettel és tiszta tudattal.

Nem voltam napi, közvetlen kapcsolatban vele, és mégis mindaz, amit tanultam tőle és általa, benne van mindennapjaimban.

Hálás vagyok, és köszönök mindent!

